

NICOLÁS ACHÚCARO

1881-1918

En la plenitud de la maduresa, quan més activa podia ésser la seva producció, és mort després de severa malaltia, aquell esperit tan humà, tot sucós, que fou l'Achúcarro. Han desaparegut una voluntat i un optimisme. Un optimisme mai no desmentit, ni entre les dolors de la llarga malaltia, ni davant la certitud d'una mort inevitable!

L'Achúcarro fou sempre un espanyol que, per amor a Espanya, es dolia dels mals d'ella i protestava dels que i de les coses que en fossin responsables. Achúcarro havia recorregut el món; havia viscut la vida civil dels pobles moderns i s'esforçava bravament a voltar-se d'un ambient espiritual adaptat a les seves necessitats. Havia creat, havia organitzat; però havia topat també amb els obstacles seculars de la incomprensió i de l'amoralitat.

Home de ciència, hem de recordar particularment les seves recerques sobre histopatologia en diferents malalties nervioses; els seus descobriments tècnics que el portaren a proposar un mètode tot seguit acceptat universalment i que ha estat punt d'origen de multitud de variants. Ultimament realitzava estudis que no pogué acabar sobre l'estructura i fisiologia de la neuròglia, considerant-la com a teixit de secreció interna que tingués alguna intervenció en els estats emotius i en altres activitats fun-

cionals dels centres nerviosos. El seu prestigi no fou un migrat prestigi nacional. Arreu on treballà, a Itàlia, a Baviera, als Estats Units, deixà les millors amistats el seu cor efusiu i el més grat record el seu talent. El seu curset a Nova York, fa vuit anys, fou una prova de l'estima amb què era considerat dins del món científic americà.

La SOCIETAT DE BIOLOGIA DE BARCELONA tenia en Achúcarro un bon amic. Devia venir a un dels nostres cursos; la malaltia l'en privà. Guardem-li un afectuós record, i que ens estimuli el seu noble exemple!